

သောင်းစေဦး

ထင်ရှားကျော်ကြားမိုလ်ချုပ်ကြီးများနှင့်
ဆူတို၏တိုက်ပွဲကွပ်ကဲမှုများ အမှတ်(၅)

မိုလ်ချုပ်ကြီးဝီလီယံစလင်း နှင့် မြန်မာပြည်တိုက်ပွဲစဉ်များ

သောင်းဝေဦး

အခန်း(၁)

ဝီလီယံစလင်းအကြောင်းတစွာတစောင်း

နိဒါန်း

ကမ္ဘာ့သမိုင်း၌ သာမန်စစ်သားကလေးမှ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဖြစ်လာသူ အလွန်ရှားပါးလှ၏။ လက်ချိုးရေက လေးငါးဦးမျှသာရှိမည်ထင်၏။ ထင်ရှားသူများကို ပြုပါဆိုပါက ကော်ဆီကန် တပ်ကြပ်ကလေးမှ ပြင်သစ်ဧကရာဇ်ဖြစ်လာသူ နပိုလီယံကို ဦးစွာပြရမည် ဖြစ်၏။

ဒုတိယပြရမည့် သူကား ပထမကမ္ဘာစစ်ကတပ်ကြပ်ကလေးဘဝနှင့် တပ်ကထွက်ခဲ့ပြီး ဒုတိယ ကမ္ဘာစစ်၌ အာဏာရှင်ဖြစ်လာသူ ဂျာမနီခေါင်းဆောင်ကြီးဟစ်တလာကိုပြရမည် ဖြစ်၏။

အလားတူပါပင် ဗြိတိသျှဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဆာဝီလီယံစလင်း သည် လည်း သာမန်စစ်သား ကလေးမှ စစ်သူကြီး Field Marshal ဖြစ်လာသူပင်တည်း။

စလင်း၏ ငယ်ဘဝ

စလင်းအား ၁၈၉၇ ခုနှစ် အင်္ဂလန်တောင်ပိုင်း Bristol မြို့ကလေး၌ ဆင်းရဲသော သံတိုမယ်နများ ရောင်းချရသည့် မိဘနှစ်ပါးမှ မွေးဖွားလာခဲ့လေသည် ။ အခြားညီအစ်ကိုမောင်နှမ များ နှင့် မတူ တစ်မူထူးခြားသော စလင်းသည် မိဘများ ၏ အရောင်းအဝယ်အလုပ်ကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားပဲ ငယ်စဉ်ကပင် စစ်သားလုပ်ရန်သာ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့သူဖြစ်လေသည် ။

သူကလေးဘဝက တိုက်ခိုက်ရေးသမားကြီးမက် Fighting Mac ဟု သောသူရဲကောင်းကြီး Macdonald ကိုအလွန်အားကျခဲ့၏။ သူငယ်ချင်းများ နှင့် ကစားတိုင်း သူ့ကိုယ်သူ Fighting Mac အဖြစ် သဘောထားကာ စစ်တိုက်တန်းကစားလေ့ရှိ၏။ စလင်းသည် မိဘမျိုးရိုး၏ ရောင်းဝယ်ရေး လုပ်ငန်းကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘဲ စစ်သားလုပ်ရန်သာ တစိုက်မတ်မတ် စိတ်ကူးခဲ့၏။ ဗြိတိသျှ တပ်မတော်ကြီးတွင် အရာရှိဖြစ်ရန် ဆန္ဒပြင်းပြခဲ့၏။

သို့ရာတွင် ခေတ်အချိန်ကာလ ဗြိတိသျှ တပ်မတော်၏ အထက်ပိုင်း ရ ၁ ထူးမ ၂၁ မျိုးရိုးမြင့် မား ကြီးမြတ်သူများ နှင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝသူများ အတွက်သာ သီးသန့်သတ်မှတ်ထားသည့် အခြေအနေမျိုးဖြစ်ရာ စလင်းအတွင် အရာရှိဖြစ်ရန် လမ်းစအလွန် အလှမ်းဝေးလှပေသည် ။ ဒါသာမကပါ။ အထက်တန်းကျောင်းသား ဘဝ ကျောင်းနေဆဲမှာ ပင် မိဘများ ၏ စီးပွားရေး အခြေအနေဆိုးရွားလာသဖြင့် အသက် ၁၆ နှစ်တွင် စလင်းသည် ကျောင်းမှ ထွက်၍ ဘာမင်ဂမ် Birmingham မြို့သို့ သွားရောက်ပြီး တနင်္ဂနွေတစ်ပတ်လျှင် ၁၇ သျှီလင်ဗဲဒ်နီသာ ရရှိသော ကျောင်းဆရာကလေး အလုပ်ကို လုပ်ရရှာလေသည် ။

(စာရေးသူကျွန်တော်သည် လည်း တပ်မတော်ထဲမဝင်မီ ဒေါပုံသာ ကေတ၌ မူလတန်းပြဆရာ ကလေး ၂နှစ်လုပ်ခဲ့ရပါသည် ။ ဤကား စကားချပ်)

ကျောင်းဆရာ ၂နှစ်တာမျှလုပ်ပြီးသည့် နောက် ကျောင်းဆရာဘဝမှ နုတ်ထွက်၍ သတ္တုပိုက် လုံးများ ထုတ်လုပ်သည့် စက်ရုံတစ်ခုတွင် စာရေးကလေးအဖြစ် ဝင်ရောက်လုပ်ကိုင်ပြန်လေသည် ။ စစ်သားအလွန်ဖြစ်လိုလှသည့် စလင်းသည် ကျောင်းဆရာဘဝနှင့်

စာရေးကလေးဘဝများ ဌှိ စစ်နှင့် ပတ်သက်သည့် စာအုပ်များကို အမြဲမပြတ်ဖတ်ရှုလေ့ လာလေ့ရှိသည် ။ သူသည် စစ်နည်းဗျူဟာ စစ်မဟာဗျူဟာစာအုပ်များကို ထိုစဉ်ကပင် ဖတ်ရှုလေ့လာနေပြီ ဖြစ်၏။

ထိုစဉ်က သူ့စွဲစွဲမြဲမြဲ ဖတ်ရှုခဲ့သည့် စာအုပ်မှာ Field Services and Musketry Regulations “မက်စကတ်သေနတ်ဆိုင်ရာစည်းမျဉ်းဥပဒေများ” စာအုပ်ကြီးဖြစ်သည် ဟု နောင်အခါတွင် သူက ပြန်လည်ပြောပြခဲ့လေသည် ။

၁၉၁၄ ခုနှစ်တွင် သူသည် အရာရှိ လေ့ကျင့်ရေးကျောင်း O.T.C (Officer's Training Corps) သို့ Other Rank အခြားအဆင့်ဖြင့် စတင်ဝင်ရောက် အမှုထမ်းလေတော့သည် ။ သူ၏ ကြိုးစားအားထုတ်မှု၊ စစ်ပညာများကို အပတ်တကုတ် လေ့လာမှုတို့ ကြောင့် မကြာမီပင် သူ့အား ဒုတပ်ကြပ်ရာထူးသို့ တိုးမြှင့်ပေးခြင်း ခံရလေသည် ။

အခြားအဆင့်မှ သည် အရာရှိဘဝသို့

စလင်းစစ်သားဖြစ်ပြီး မကြာမြင့်မီမှာ ပင် ဥရောပတိုက်တစ်ခွင်၌ ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး၏ စစ်ရိပ် စစ်ငွေ့များကသန်းလာ၏။ ဥရောပနိုင်ငံအတော်များများက စစ်တပ်များကိုတိုးချဲ့ဖွဲ့စည်း လာကြ၏။

ဤတွင် ရိုးသားကြိုးစားသော စလင်းကိုသူ့အထက်ဌာနက အရေးပေါ်ဗိုလ်သင်တန်း တက်စေရာ ပထမကမ္ဘာစစ်စတင်ဖြစ်ပွားပြီး ၁၈ ရက်အကြာ ၁၉၁၄ ခုနှစ် ဩဂုတ်လ (၂၂) ရက်နေ့၌ ဒုတပ်ကြပ်ကလေး ဝီလီယံစလင်းသည် ဘုရင့်ဝါးဝစ် ရှိုင်းယားတပ်ရင်း (Royal War Wickshire Battalion) ၌ ပြန်တမ်းဝင်အရာရှိ Gazetted Officer အဖြစ်ခန့်အပ်ခံရလေတော့သည် ။

စလင်းကား သူ့ အလွန်ဖြစ်ချင်သော စစ်ဗိုလ်ဖြစ်သွားခဲ့လေပြီ။

စလင်းနှင့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး

စလင်းအရာရှိဖြစ်သည် နှင့် ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားနေချိန် တိုက်ဆိုင်ရကား သူ့ကို စစ်မြေပြင်သို့ ချက်ချင်းစေလွှတ်တာဝန်ပေးအပ်လေသည် ။ သူသည် ဥရောပမှ ဘယ်လဂျီယံ ပြင်သစ် နှင့် အရှေ့အလယ်ပိုင်းမှ အီရတ်နိုင်ငံများ တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေသည် ။

၁၉၁၆ခုနှစ်၌ စလင်းသည် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသ ဂယ်လီပိုလီ Gallipoli တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရရှိပြီး ဆေးရုံတက်ရောက်ကုသခဲ့ရ၏။ ဒဏ်ရာမှာ အဆုတ်ကိုထိမှန်ခဲ့သော ဒဏ်ရာဖြစ်သောကြောင့် ရာသက်ပန် မစွမ်းမသန်ဖြစ်ဖွယ်ရှိလေသည် ။ ဆရာဝန်များက ထိုသို့မှတ်ချက်ပြုသော်လည်း စလင်း၏ ပြင်းပြသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ပြန်လည်ကျန်းမာလာခဲ့၏။ စလင်းကို ဆေးရုံပို့စဉ်ကမူ လှုပ်လိုက်လျှင်ပင် သေဆုံးနိုင်ဖွယ်ရှိသည် ဟု ယူဆကြသဖြင့် “အန္တရာယ် ရှိသည် မီးရထားနှင့် မသယ်ဆောင်ပါနှင့် ” ဟူသော စာတန်းကို ဆရာဝန်ကြီးများက စလင်းကိုယ်ပေါ်၌ ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်ကြသည် ဟု ဆိုပါသည် ။

မည်သို့ပင်ဖြစ်စေ လပေါင်းအတော်ကြာ ဆေးရုံတက်ပြီးသည့် နောက်တွင် ကား စလင်းသည် ပြန်လည်ကျန်းမာလာကာ စစ်မြေပြင်တာဝန်များကို ပြန်လည်ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့လေသည် ။ သာမန် အားဖြင့်ဆိုပါက ရာသက်ပန်မစွမ်းမသန် Disable ဖြစ်သွားရမည်ဖြစ်သော်လည်း သူ၏ ပြင်းပြသော စိတ်ဓာတ်ကြောင့် ပြန်လည်ကောင်းမွန်သွားသည် ဟု သိသူများက ပြောကြ၏။

ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ဆေးအဆင့် A သို့ ပြန်မြင့်ပြီးသည် နှင့် ရှေ့

တန်းစစ်မြေပြင်သို့ ပြန်လည်လိုက်ပါခဲ့ရာ မက်ဆိုပိုတေးမီးယား(ယခုအီရတ်) စစ်မြေပြင်၌ တူရကီများ နှင့် တိုက်ရသည့် တိုက်ပွဲများ တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့ရာ သူ၏ ရဲဝံ့စွန့်စားသော ဆောင်ရွက်ချက်ကြောင့် ဘက်ဂုဒက်မြို့သိမ်းတိုက်ပွဲ၌ စွမ်းရည်ဘွဲ့ Military Cross ရရှိခဲ့လေသည် ။

၁၉၅၃ခုနှစ်က ဗြိတိသျှစစ်ဦးစီးချုပ် ဝိုက်ချုပ်ကြီး
ဆာဝီလီယံစလင်း

ပထမကမ္ဘာစစ်ကြီးပြီးဆုံးသွားသောအခါ စလင်းသည် ဗိုလ်ကြီး အဆင့်မြင့် အိန္ဒိယကြည်း တပ်မတော် အမှတ်၁/ ၆ ဂေါ်ရခါးသေနတ်ကိုင် တပ်ရင်းသို့ ပြောင်းရွှေ့တာဝန်ထမ်းဆောင်ရလေ သည်။ အိန္ဒိယတွင် Q uetta စစ်ဦးစီး တက္ကသိုလ်သို့တက်ရောက်ခဲ့ရာ၌ ထိပ်တန်းမှ ထူးချွန်စွာ အောင်မြင်ခဲ့လေသည်။ ရာထူးများ တိုးတက်ရရှိပြီး ၁၉၃၄ ခုနှစ်၌ အင်္ဂလန်နိုင်ငံ Camberley Military College ကမ်ဘာလေစစ်ကောလိပ်သို့ ထပ်မံရောက်ရှိခဲ့ပြီး ၁၉၃၉ ခုနှစ်၌ ဗိုလ်ချုပ် ရာထူးဖြင့် အိန္ဒိယနိုင်ငံ Bel gaum စစ်ကျောင်းကြီးတွင် အထက်တန်းနည်းပြတာဝန် ထမ်းဆောင် ရလေသည်။ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီးဖြစ်ပွားသောအခါ သူ့အား အမှတ်(၁၀) အိန္ဒိယတပ်မ တပ်မမှူး တာဝန်နှင့် ဆူဒန်သို့ စေလွှတ်ခြင်းခံရလေသည်။

စလင်းနှင့် အာရှတိုက်သားဂေါ်ရခါးများ

စလင်းသည် ဂေါ်ရခါးစစ်သားများကို မက်ဆိုပိုတေးမီးယားစစ်မြေပြင်ရောက်မှ စတင်ကြုံဆုံဖူးခြင်းဖြစ်သည်။ ။ ဂယ်လီပိုလီတိုက်ပွဲတွင် ဂေါ်ရခါးများ နှင့် အတူ လက်တွဲတိုက်ပွဲဝင်ပြီး သည် နှင့် စလင်းက

“ဂေါ်ရခါးတွေဟာ တကယ့်စစ်သား အစစ်ဖြစ်တယ်။ အထက်အမိန့်ကို နာခံတယ်။ ကျိုးနွံ တယ်။ သူတို့ ဟာ စစ်တိုက်တာကလွဲပြီး ဘာမှ လုပ်တတ်တဲ့ လူမျိုးတွေ မဟုတ်ဘူး။ ။ အလွန်သဘော ကျစရာ ကောင်းတယ်” ဟု သူ၏ စာအုပ်များ ထဲ၌ ထည့်သွင်းရေးသားခဲ့၏။

ဂေါ်ရခါးလူမျိုးများမှာ စစ်ရေးစစ်ရာတွင် အလွန်ကျွမ်းကျင်သူများ ဖြစ်ကြပြီး ပြောင်မြောက် သော ရဲစွမ်းသတ္တိနှင့် အံ့ဩလောက်သည့်

ဆင်းရဲပင်ပန်းခံနိုင်မှုတို့ ဖြင့်ပြည့်စုံသော တိုက်ခိုက်ရေး သမားများ လည်း ဖြစ်ကြသည်။ ။ ထိုမျှမက မွေးကတည်းကပင် စစ်စိတ်စစ်သွေးပါရှိလာခဲ့သော အစဉ်အလာမှာ နှစ်ပေါင်းရာနှင့် ချီ၍ ကြာညောင်းခဲ့လေပြီ။ ခေါင်းဆောင်အတွက် သူတို့ ၏ လေးစား ကြည်ညိုမှုမှာ ခေါင်းဆောင်ရာထူး၊ ဂုဏ်ထူး၊ အဆင့်အတန်းတွင် မတည်၊ ထိုခေါင်းဆောင်၏ ခေါင်းဆောင်မှုစွမ်းရည်နှင့် သူ့ရင်တွင်းရှိ ခြင်္သေ့မင်း နှလုံးသားကဲ့သို့ ရဲရင့်တည်ကြည်သော နှလုံးသားအောက်၌ သာတည်လေသည်။ ။

ဂေါ်ရခါးတို့ က စလင်း၏ အရည်အသွေးကို အကဲခတ်သုံးသပ်လျက် ရှိစဉ် အမှတ်၁/ ၆၀ ဂေါ်ရခါးတပ်ရင်း အရာရှိရိပ်သာမှ အရာရှိများ တွင် အစပထမ၌ စလင်းအားရှောင်ဖယ်လိုသည့် လက္ခဏာများ ပေါ်ထွက်လျက်ရှိခဲ့၏။ သို့သော် ထိုသဘောထားမှာ ကြာရှည်မခံပါ။ စလင်းမှာ ဂေါ်ရခါးတပ်သားများကို ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်ရာ၌ တစ်ချိန်တည်းတွင် စည်းကမ်းထိန်းသိမ်းပြီး လေးစား မှုကိုပါ ရရှိစေသော သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အုပ်ချုပ်ကွပ်ကဲခြင်းဖြစ်ပေသည် ။ တပ်မှူးပီသသူဖြစ်ရုံမက ဗြိတိသျှတို့ စိုးမိုးအုပ်ချုပ်ခဲ့သော အိန္ဒိယနိုင်ငံတွင် ထိုစဉ်က အလွန်ခေတ်စားခဲ့သော ဗြိတိသျှအရှင် သခင်ကြီး အမူအရာဟန်ပန်လေသံမျိုး သူ့တွင် လုံးဝမရှိခဲ့ပါချေ။

ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးအမူအရာနှင့် ဖြောင့်ဖြောင့်ကြီးဆန့်ကျင်လျက် စလင်းသည် လူမျိုးခြား အများ အပြားကြားတွင် လူသားတစ်ယောက်အနေနှင့် အခြားဘဝတူ လူသားများကြား သွားလာ ဆက်ဆံသကဲ့သို့ ရိုးရိုးသားသား သွားလာဆက်ဆံခဲ့လေသည်။ ။ ရလဒ်ကား ဂေါ်ရခါးများက စလင်း အား လူတစ်ယောက်အနေနှင့် သော်လည်းကောင်း၊ ရဲဘော်ရဲဘက်တစ်ဦးအနေနှင့် သော်လည်းကောင်း အသိအမှတ်ပြုလက်ခံကြခြင်းဖြစ်ပေသည်။ ။ ထိုလက်ခံမှုကားအပြန်အ

လှန် သစ္စာရှိကြပြီး သူတို့ ၏ မိသားစုဝင်အကြီးအကဲ တစ်ဦးအဖြစ် မိဘ သဖွယ် ချစ်ခင်လက်ခံခြင်းမျိုးဖြစ်ပေသည် ။

ဤသို့သောသူ၏ ဆက်ဆံရေးကြောင့် တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာ ဆို သကဲ့သို့ ဂေါ်ရခါးများ ၏ တုံ့ပြန်သောမေတ္တာကိုရရှိခဲ့ရာ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်၌ မြန်မာပြည်ကို ပြန်တိုက်ရမည့် အမှတ်(၁၄) တပ်တော်ကြီးကို သူကွပ်ကဲပြီး ဖွဲ့စည်းရာ၌ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ သည် ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်ခဲ့ကြလေ၏။ သူ့တပ်တော်တွင် အာရှတိုက်သားစစ်သားများ အများ ဆုံးပါဝင်ခဲ့ကြလေသည် ။

သူသည် ပထမကမ္ဘာစစ်နှင့် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြားထဲတွင် အချိန်ကာလအတော်များများ ဂေါ်ရခါးစစ်သားများ ၊ အာရှတိုက်သားစစ်သားများ နှင့် သာ အတူနေခဲ့ရလေသည် ။

စလင်း၏ ထူးခြားသော ဝါသနာတစ်ခု

စလင်းသည် ကုန်သည် မျိုးရိုးမှ ဆင်းသက်လာသူဖြစ်သော်လည်း အရောင်းအဝယ်လုပ်ငန်း ကို လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘဲ စစ်သားဘဝကို ရဲဘော်အဆင့်မှ ပင် စတင်ဝင်ရောက်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ စစ်တိုက်ခြင်းကို သူ့ဘဝလိုခံယူ၍ တကယ့်စစ်သား အစစ် ဖြစ်၏။ စစ်တိုက်ခြင်းမှ လွဲ၍ သူ့တွင် အခြားထူးခြားသော ဝါသနာတစ်ခုရှိ၏။ ထိုဝါသနာကား စာပေရေးသားခြင်းပင်တည်း။

၁၉၂၆ ခုနှစ် သူ့အသက် ၃၃နှစ်တွင် လူပျိုကြီးစလင်းအိမ်ထောင်ကျတော့၏။ နှစ်နှစ် တစ်ယောက် ဇနီးသည် က ကလေးများ မွေးလေရာ စစ်တပ်က လစာမှ လွဲ၍ ဘာဝင်ငွေမှ မရှိသော စလင်းတို့ မိသားစု၌ ငွေကြေးမလုံလောက်မှု ပြဿနာကြီးထွားလာခဲ့လေသည် ။ ထိုအခါ စ

လင်းသည် စာပေရေးသားခြင်းဖြင့် သမာအာဇီဝ ဝင်ငွေရှာခဲ့ရတော့၏။

၁၉၃၀ခုနှစ်တွင် ဗြိတိသျှစာနယ်ဇင်းများ တွင် ထည့်သွင်းဖော်ပြသော ဝတ္ထုတိုတစ်ပုဒ်အတွက် စာမူ ၁၅၇၇ ခု ရရှိပြီး ဆောင်းပါးတစ်ပုဒ်အတွက် ဂီနီ၃၀ ခန့်ရရှိလေရာ စလင်း၏ အချိန်ပိုင်း စာရေးဆရာအလုပ်သည် သူ၏ အပိုဝင်ငွေဖြစ်ပြီးလျှင် ငွေကြေးအခြေအနေမှာ အတော်အတန် ပြေလည်လာခဲ့သည် ။ စလင်းသည် လည်း အောင်မြင်သော စာရေးဆရာဖြစ်ခဲ့လေ၏။

စလင်းသည် အင်သိုနီးမီးစ်(Anthony Mills) ဟူသော ကလောင်နာမည်ဖြင့် ဗြိတိသျှစာနယ်ဇင်းများ တွင် ဝတ္ထုဆောင်းပါးများကို မှန်မှန်ရေးသား ဖော်ပြခဲ့လေသည် ။ သူ့တွင် ပြောင်မြောက်သော စာပေအရည်အသွေး ရှိရုံမျှမက “အမှတ်(၁၄)တပ်တော် ရဲဘော်များ နှင့် ဆက်ဆံ ဆွေးနွေးခဲ့သော အချက်များ ” ကို အခြေခံလျက် အခြေအနေမှန်နှင့် ဖြစ်ရပ်များကို ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ထင်မြင်လာအောင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ရေးသားနိုင်သော သူ၏ စာပေစွမ်းရည်က စာဖတ်ပရိသတ်၏ စိတ်အာရုံအား နှိုးဆွပြီး ဆက်လက်စိတ်ဝင်စားနေအောင် လုပ်ဆောင်နိုင်သော အရည်အသွေးများ ရှိခဲ့လေသည် ။

ဤအကျိုးဆက်၏ ရလဒ်ကား ကျွန်တော်တို့ တပ်တွေ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ပြန်ဖတ်နေရသည့် မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်အကြောင်းရေးသားထားသည့် “Defeat into Victory” စာအုပ်ကြီးပေါ် ထွက်လာခဲ့ခြင်းပေတည်း။

တပ်မဟာမှူးဘဝတွင် တိုက်ပွဲ၌ ဒဏ်ရာရရှိသဖြင့် စလင်းဆေးရုံတက်ရောက်ကုသရ၏။ ဆေးရုံမှ ဆင်းလာသောအခါ သူ့အား အနားပေးသည့် သဘောဖြင့် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဗယ်လ်၏ ကွပ်ကဲ မှုအောက် အရှေ့

အလယ်ပိုင်းဒေသ စစ်ဦးစီးအဖွဲ့၏ အဖွဲ့ဝင်အဖြစ် ခန့်အပ်ခဲ့၏။ သူ၏ ရိုးသားကြိုးစားမှုများကြောင့် မကြာမီမှာပင် သူ့အား ဗိုလ်မှူးချုပ် Brigadier အဆင့်မှ ဗိုလ်ချုပ် Major General အဆင့်သို့ တိုးမြှင့်ခန့်အပ်လိုက်၏။ အီရန်နှင့် ဆီးရီးယားရှိ တပ်များကို ကွပ်ကဲရန် တာဝန်ပေးအပ်ခြင်းခံရလေသည်။ ။

သူကွပ်ကဲရသော တပ်များ နှင့် အီရန်၊ အီရတ်၊ ဆီးရီးယားစသည့် မက်ဆိုပိုတေးမီးယားဒေသ သဲကန္တာရများ ၌ စလင်းစစ်တိုက်ကောင်းနေစဉ် ၁၉၄၂ခုနှစ် မတ်လ ပထမပတ်၌ သူ့ထံသို့ အောက်ပါအတိုင်းကြေးနန်းဝင်လာ၏။

“ဤကြေးနန်းရလျှင်ရခြင်း သင့်၏ တာဝန်ကို ဒုတပ်မှူးကြီးသို့ လွှဲအပ်ခဲ့ပြီး အိန္ဒိယနိုင်ငံ စစ်ဌာနချုပ်သို့ အမြန်ဆုံးသတင်းပို့ရန်”

စလင်းမှာ စစ်တိုက်ကောင်းနေစဉ် အခေါ်ခံရ၍ ဇေဝေဝါဖြစ်နေရှာ၏။ သို့ရာတွင် စစ်သားမို့ ပေးသည့် အမိန့်အတိုင်း နောက်နေ့တွင် အီရတ်သဲကန္တာရထဲမှ အိန္ဒိယနိုင်ငံ ဝှါလီရာမြို့သို့ ရေယာဉ်ပျံကလေးနှင့် သွားခဲ့ရပြီး ဝှါလီရာမှ နယူးဒေလီသို့ မီးရထားဖြင့် ဆက်ထွက်ခဲ့ရ၏။

နယူးဒေလီစစ်ဌာနချုပ်က ဘာမှ မပြော၊ နောက်တစ်နေ့တွင် ကာလကတ္တားသို့ လေယာဉ်ဖြင့် ပို့ပေး၏။ ကာလကတ္တားမှ လေယာဉ်ဖြင့် မြန်မာနိုင်ငံ စစ်တွေသို့ ပို့ပြန်၏။ စစ်တွေတွင် ရက်အနည်းငယ်နေပြီး မကွေးသို့ လေယာဉ်ဖြင့်သွားရ၏။ မကွေးမှ နောက်တစ်နေ့ ပြည်သို့ ရောက်သွားပြီး ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအလက်ဇန္ဒားနှင့် တွေ့ရာ အလက်ဇန္ဒားရှင်းပြမှ အသစ်ဖွဲ့စည်းလိုက်သည့် မြန်မာ့ တပ်မကြီး(၁)၏ တပ်မမှူးကြီးတာဝန် ယူကာ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီး အဆင့်ဖြင့် မြန်မာပြည်ခွာစစ်ကို ဦးစီးရတော့မည် ဆိုသည် ကို စလင်း ရှင်းရှင်းလင်းလင်း သိရလေတော့သည်။ ။

*

အခန်း(၂)
မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်သို့

ထိုစဉ်က မြန်မာပြည်အခြေအနေ

၁၉၃၉ခုနှစ် စက်တင်ဘာလတွင် ဂျာမနီက ပိုလန်ကို ဝင်တိုက်၍ ဒုတိယကမ္ဘာစစ်ကြီး ဖြစ်ပွားတော့၏။ ဂျာမနီတို့ ဘက်၌ အီတလီတို့ ပါဝင်၍ မဟာမိတ်တို့ ဘက်၌ အင်္ဂလန်နှင့် ပြင်သစ်တို့ အဓိကဖြစ်သည် ။

ထိုအချိန်၌ စလင်းသည် တပ်မမှူးတာဝန်နှင့် အီရတ်တွင် တာဝန်ထမ်းဆောင်နေချိန်ဖြစ်သည် ။ အရှေ့ပိုင်းနှင့် မြေထဲပင်လယ်ဒေသ၌ ဂျာမန်နှင့် အီတလီ ပူးပေါင်းတပ်များ သည် ဗြိတိသျှတပ်များ နှင့် ဘတပြန်ကျားတပြန် တိုက်ခိုက်နေကြသောကာလ ဖြစ်၏။ ဗြိတိသျှတို့ သည် သဲကန္တာရတိုက်ပွဲများ ၌ နိုင်တစ်ခါ ရှုံးတစ်လှည့်နှင့် စစ်ရေးချိန်ခွင်လျှာ မရေမရာမသေမချာဖြစ်နေသော ကာလ ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်မှာ ပင် အာရှအရှေ့ဖျားမှ နေမျိုးနွယ် ဂျပန်များက တစ်စခန်းထ လာပြီး အင်္ဂလိပ်နှင့် အမေရိကန်ကိုစစ်ကြေညာ၍ ကမ္ဘာစစ်ကြီးထဲပါလာတော့၏။ အင်္ဂလိပ်တို့ အဖို့ မှာ မြေပူရာကင်းမှောက်ခဲ့ပြီတည်း။

ဂျပန်တို့ သည် ၁၉၄၁ခုနှစ် ဒီဇင်ဘာ(၈)ရက် စစ်ပွဲစသည် နှင့် အရှေ့တောင်အာရှမှ မလေးရှား၊ စင်္ကာပူ၊ အင်ဒိုနီးရှား၊ ဖိလစ်ပိုင်၊ မြန်မာ စသော အင်္ဂလိပ်၊ ဒတ်ချ်နှင့် အမေရိကန်တို့ အုပ်ချုပ်နေသည့် နိုင်ငံများကို တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လေတော့သည် ။

မြန်မာပြည်ကို ဝင်တိုက်သော ဂျပန်ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးအီးဒ၏ အမှတ်(၁၅)တပ်တော်သည် ယိုးဒယားပြည်မှ တစ်ဆင့် ဒေါနတောင်တန်းကိုကျော်၍ ပထမဆုံး ကော့ကရိတ်ရှိ ဗြိတိသျှတို့ ၏ အမှတ်(၁၆)တပ်မဟာကို တိုက်လေသည် ။ တပ်မနှစ်ခုဖြင့် ဝင်တိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ ဗြိတိသျှတို့ တပ်ပျက်ပြီးပြေးရတော့သည် ။ ထိုနေ့ကား ၁၉၄၂ခုနှစ် ဇန်နဝါရီ ၂၀ ရက်နေ့ပင်တည်း။

ဂျပန်တို့ သည် ကော့ကရိတ်ကို သိမ်းပြီးသည် နှင့် များ မကြာမီ မော်လမြိုင်ကို ချီတက်လုပ်ကြံ ကြ၏။ ဂျပန်တို့ တွင် ကြည်းတပ်မှ အမှတ်(၃၃)နှင့် အမှတ်(၅၅)တပ်မ နှစ်ခုပါဝင်လေသည် ။ မော်လမြိုင်ခံစစ်ကို အင်္ဂလိပ်တို့ က တပ်မဟာနှစ်ခုနှင့် ခုခံခဲ့၏။ အမှတ်(၂)မြန်မာပြည် တပ်မဟာနှင့် အမှတ်(၁၆)တပ်မဟာတို့ ဖြစ်၏။ တပ်မဟာမှူးများမှာ ဂျေကေဂျွန်းစ်နှင့် ဂျေဘော့တို့ ဖြစ်၏။

မော်လမြိုင်တိုက်ပွဲတွင် ခံစစ်နည်းပျူဟာမှားယွင်းပြီး စိတ်ဓာတ်မကောင်းသော အင်္ဂလိပ် တပ်များမှာ ဂျပန်ကိုတစ်ရက်သာ ကောင်းကောင်း ခုခံနိုင်၍ သံလွင်မြစ်ကိုကူးပြီး အနောက်ဘက်ကမ်းကို ဒရောသောပါးဆုတ်ပြေးကြတော့၏။ ဇန်နဝါရီ ၃၁ရက်တွင် မော်လမြိုင်မြို့ ဂျပန်လက်တွင်းသို့ ကျသွားတော့၏။ ထိုအချိန်က မြန်မာပြည်စစ်မြေပြင်တပ်မှူးကြီးမှာ ဒုဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟတ်တွန် ဖြစ်၏။ သူ့အောက်တွင် အထက်ကဖော်ပြခဲ့သည့် တပ်မဟာ တာဝန်ပေးထားပြီး တပ်မမှူးမှာ ဂျေဂျီစမိုက် ဖြစ်၏။

ဤနေရာတွင် ပြောစရာတစ်ခုရှိပါသည် ။

အင်္ဂလိပ်တို့ အကြောင်းပါခင်ဗျာ။ အင်္ဂလိပ်ခေါ် ဗြိတိသျှတို့ သည် သူတို့ ကိုယ်သူတို့ အလွန်အထင်ကြီး၏။ အာရှတိုက်သားများကို အလွန်အ

ထင်သေး၏။ သူတို့ ဥရောပတိုက်သား များကိုမှ လူထင်သူများ ဖြစ်၏။ အာရှ၊ အာဖရိကနှင့် လက်တင်အမေရိကတိုက်သားများကိုမူ အထင်သေးအမြင်သေး ဆက်ဆံလေ့ရှိ၏။ ယခုလည်း ဂျပန်ကိုအတော် သူတို့ အထင်သေး ထားသည် ။ ဂျပန်တို့ စစ်မတိုက်ဝံ့ဟု ယူဆသည် ။ မြန်းကနဲဒိုင်းကနဲ ဂျပန်တို့ က ပုလဲဆိပ်ကမ်း အလစ်ဝင်တိုက်မှ ဟ တိုက်ပြီ ဟောဆိုကာ ကျောချမှ ဓားပြမှန်း သိကြတော့၏။

ဒါတောင် မလေးကျွန်းဆွယ်တိုက်ပွဲ၌ တိုက်ပွဲစသည့် နေ့က စင်္ကာပူနှင့် မလေးကျွန်းဆွယ် တာဝန်ခံ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးပါစီဗယ်လ်က စင်္ကာပူဘုရင်ခံဆာရှင်တန်သောမတ်စ် အား

“ဘုရင်ခံချုပ်ကြီးခင်ဗျာ ရန်သူဂျပန်တွေ ဆင်ဂိုရာနဲ့ ပါတာနီမှ ကမ်းတက်ပြီး မလေးရှား ကျွန်းဆွယ်ကြီးကို စတိုက်နေပါပြီ”

ဟု သတင်းပို့သည့် အခါ

ဘုရင်ခံက

“အို ဒီလူပုကလေးတွေကို ပင်လယ်ထဲ ပြန်မောင်းထုတ်ဖို့ သင်ကောင်းကောင်း တတ်နိုင်မယ် လို့ ကျွန်ုပ်မျှော်လင့်ပါတယ်”

ဟု ဆိုခဲ့လေသည် ။ အတော်ရယ်စရာကောင်းလှပါ၏။

တကယ်တော့ သူထင်သလို မဟုတ်ပါ။ ရက်ပေါင်းတစ်ရာနဲ့ စင်္ကာပူကိုရအောင် တိုက်ရမည့် စီမံချက်ကို ဂျပန်မြေပြင်တပ်မှူးမလေးကျားကြီးယာမာရီတာက ရက်ပေါင်း(၇၀)နဲ့ ရအောင်တိုက် သွားသည် ။ ပင်လယ်ကိုဖြတ်လာသည့် အာရှလူပုလေးများ ထံ ဥရောပတိုက်သား လူရှည်လူထွားကြီးများ လက်နက်ချရတော့၏။

အင်္ဂလိပ်တို့ အားမတန်၍ မာန်လျှော့ကြရသည် ။ အခုလည်း အဲဒီလို

ပါပဲခင်ဗျာ။

ဂျပန်ကိုလျှော့တွက်ပြီး မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်အတွက် ဘာမှ ပြင်ဆင်မထားခဲ့။ ဝိတိုရိယအင်္ဂလိပ် အတိုက်ခံရမှ အမှတ်(၁၇)အိန္ဒိယတပ်မကို မြန်မာပြည်သို့ ကမန်းကတမ်းပို့သည် ။ ထိုတပ်မမှ အမှတ်(၁၆)တပ်မဟာကို ဒေါနတောင်အနောက်ခြမ်းသို့ ပို့လိုက်သည် ။ ကော့ကရိတ်တွင် တပ်စွဲစေသည် ။ ထို့နောက် မော်လမြိုင်ခံစစ်အတွက် အမှတ်(၂) မြန်မာပြည်တပ်မဟာကို တာဝန်ပေးသည် ။ ထိုတပ်များမှာ ဇန်နဝါရီ ၃ တီယအပတ်မှ ဤဒေသများ သို့ ရောက်လာရာ ခံစစ်ပြင်ဆင်ချိန် တစ်ပတ်သာသာသာ အချိန်ရ၏။ ထိုအချိန်တွင် ကိုရွှေဂျပန်တို့ က မော်လမြိုင်ကိုပင် ဗုံးစကြဲနေပါပြီ၊ မော်လမြိုင်ကို ဗုံးနှစ်ခါကြဲခံရပြီး တုန်လှုပ်ချောက်ချားနေသော အင်္ဂလိပ်တပ်များကို ဂျပန်တို့ က စစ်ဦးစစ်ဘီလူး ဝင်တိုက်ရာ တစ်ရက်သာခံပြီး အင်္ဂလိပ်တို့ မော်လမြိုင်ကို စွန့်ခွာပြေးတော့၏။ မော်လမြိုင်အခြေအနေ လာကြည့်သောဗိုလ်ချုပ်ကြီးဟတ်တွန်ပင်လျှင် မော်လမြိုင်လေဆိပ်၌ ဂျပန် ဗုံးဒဏ်မှ သီသီကလေး လွတ်သွားခဲ့ခြင်း ဖြစ်၏။

ထိုအချိန်က အိန္ဒိယနှင့် အာရှအရှေ့ဘက်ဒေသများ ၏ တာဝန်ခံမှာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဗယ်လ် ဖြစ်သည် ။ ဝေဗယ်လ်ကို ချာချီက ဂျပန်နှင့် စစ်ဖြစ်သည် ဆိုသည် နှင့် အာဖရိက မြောက်ပိုင်းမှ အိန္ဒိယ သို့ ပို့ခဲ့၏။

“အဲဒီဘက်က ခင်ဗျားနဲ့ မှ ဖြစ်မှာ ၊ ဟိုမှာ ရှိတဲ့ သူတွေက မတိုက်ဖူး မခိုက်ဖူးတဲ့ သူတွေများ တယ်၊ တစ်သက်လုံး ဖိုင်တွဲတွေနဲ့ အလုပ်များ နေခဲ့ကြတာ”

ဟု လည်း ပြောခဲ့သည် ။ သူပြောလည်း ပြောလောက်စရာပါပေ။ စင်္ကာပူတာဝန်ခံဗိုလ်ချုပ် ကြီးပါစီဗယ်လ်နှင့် မြန်မာပြည်တာဝန်ခံ ဒုဗို

လ်ချုပ်ကြီးဟတ်တွန်တို့ နှစ်ဦးစလုံး ရုံး Staff ကလာကြ သူများ ဖြစ်သည်။ စစ်မြေပြင်တွင် ကြာရှည်စွာ နေခဲ့ဖူးခြင်းမရှိကြပါ။ ထို့ကြောင့် ချာချီက အထက်၌ ဖော်ပြခဲ့သည့် အတိုင်း ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ဝေဗယ်လ်ကို ကွပ်ကဲရန် စေလွှတ်ထားခဲ့၏။ မြန်မာပြည် စစ်မြေပြင်ကိုမူ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအလက်ဇန္ဒားအား ယာယီတာဝန်ပေးခဲ့၏။ ထို့နောက် စစ်တောင်း တံတား တစ်ဝိုက်မှ ရန်သူကို ခုခံရန်ညွှန်ကြားလိုက်၏။

သို့ရာတွင် တောကျွမ်းသောဂျပန်များက စစ်တောင်းသို့ အလျင်အမြန်ချီတက်လုပ်ကြံကြ၏။ ဂျပန်တပ်မ(၃၃)နှင့် (၅၅)တို့ ၏ နှစ်ဖက်ညှပ်လုပ်ကြံမှုတို့ ကြောင့် ဖေဖော်ဝါရီ ၂၃ ရက်နေ့တွင် စစ်တောင်းကျဆုံးသွားခဲ့၏။ ထိုအချိန်တွင် စင်္ကာပူလည်း ဂျပန်တို့ လက်တွင်းကျဆုံးခဲ့ပြီးဖြစ်လေသည်။ ။ ဂျပန်တို့ သည် ရန်ကုန်ကို သိမ်းရန် အဆောတလျင်ချီတက်လာကြ၏။ ဆာဒေါ်မန်စမစ် ဦးစီး ရန်ကုန်အစိုးရလည်း ယခုပြင်ဦးလွင်ခေါ်မေမြို့သို့ ဖေဖော်ဝါရီနောက်ဆုံးပတ်၌ ဒရောသောပါးပြေးလေတော့၏။ ရန်ကုန်တွင် အင်္ဂလိပ်မြို့စောင့်တပ်သာ ကျန်တော့၏။

ဇန်နဝါရီ ၆ရက်နေ့တွင် ခွာစစ်ကို အလက်ဇန္ဒားကိုယ်တိုင်ဦးစီးပြီး ရန်ကုန်မှ ထွက်ခွာရတော့ ၏။ အလက်ဇန္ဒားနှင့် အတူ အမှတ်(၁၇)အိန္ဒိယတပ်မမှ စုပေါင်း စပ်ပေါင်း တပ်များ နှင့် အားလုံး အင်အား ၄၀၀၀၁ နဲ့ ပါဝင်လေသည်။ ။ ယာဉ်အစီးသုံးလေးရာနှင့် တကယ့် Great Convoy ကြီး ဖြစ်၏။ သူ့ယာဉ်တန်း၌ အမှတ်(၇) သံချပ်ကာ တပ်မဟာနှင့် အတူ အင်္ဂလိပ် အမှုထမ်းအရာထမ်းတို့ ၏ မိသားစုအားလုံးပါဝင်လေသည်။ ။ မတ်လ ၈ရက်နေ့၌ ရန်ကုန်ကို အခုအခံမရှိဘဲ ဂျပန်တို့ က သိမ်းတော့၏။

ဝီလီယံစလင်းကို တာဝန်ပေးအပ်ခြင်း

ရန်ကုန်ကျသွားသည် နှင့် ချာချီက ဝေဗယ်လ်ကို ခေါ်တွေ့သည်။ ။

“ကဲ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဗယ်လ်၊ ခင်ဗျား ဘာလုပ်မလဲ၊ တပ်တွေကို ဆက်ထားမလား၊ တိုက်မလား၊ ဆုတ်မလား။”

“အင်အား ထပ်ဆောင်းမပေးနိုင်ရင်တော့ ဆုတ်ရမှာပဲ”

“ဘယ်လိုလုပ် ဆောင်းပေးလို့ ရမှာလဲ၊ ဩစတြေးလျလည်း စိုးရိမ်နေရတဲ့ အခြေအနေပဲ”

“ဒါဆိုရင်တပ်တွေအားလုံး အိန္ဒိယအထိ ပြန်ခွာတာ အကောင်းဆုံးဖြစ်ပါမယ်။ အိန္ဒိယမှာ ပြန်စုဖွဲ့ပြီးမှ မြန်မာနိုင်ငံကို ပြန်တိုက်ပါမယ်”

“ခင်ဗျားဆီမှာ ရောက်နေတဲ့ အလက်ဇန္ဒားကို ကျုပ်ပြန်ခေါ်ဖို့ ရှိတယ်။ ခင်ဗျားလူသစ်ရှာပါ။ ပြီးတော့ ခွာစစ်အတွက် Burma Corp မြန်မာတပ်မကြီးဖွဲ့ပြီး ခွာစစ်မှာ ပါတဲ့ တပ်တွေပေါင်းပြီး Overall Command တစ်ယောက်ထဲရဲ့ အောက်မှာ ထားပါ”

“ကောင်းပါပြီခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လူရွေးလိုက်ပါမယ်”

ဝီလီယံစလင်းအား မြောက်အာဖရိကမှ မြန်မာပြည်စစ်မျက်နှာသို့
မပါယူတာဝန်ပေးခဲ့သည့် ဗြိတိသျှဝန်ကြီးချုပ် ဆာဝင်စတန်ချာချီ

Mr. ဝီယံလင်းအား အာဖရိကမှ အိန္ဒိယစစ်ချက်နာဘို့ ဝေါ်ယူခဲ့သည့်
ပိုလ်ချုပ်ကြီးဝေဘယ်လ်

“ခပ်မြန်မြန်တော့ ရွေးဗျာ၊ အချိန်သိပ်မပေးနိုင်ဘူး”

ဝေဗယ်လ်သည် ဒုတိယကမ္ဘာစစ်မတိုင်မီကာလကပင် အာဖရိကတိုက်၌ တာဝန်ထမ်းဆောင်ခဲ့သူ ဖြစ်၏။ အာဖရိကတွင် သူနှစ်သက်သော ကျသည့် တပ်မှူးနှစ်ဦးကို တွေ့ခဲ့၏။ တစ်ယောက်က လူကြီး တစ်ယောက်က လူငယ်။

လူကြီးက စလင်း။

လူငယ်က ဝင်းဂိတ်။

ချာချီပြောလိုက်သည် နှင့် သူသည် စလင်းကို ပြေး၍ မြင်လိုက်၏။ ထိုအချိန်က စလင်းသည် အီရတ် သဲကန္တာရထဲရှိ တပ်မတစ်ခုကို အုပ်ချုပ်နေသည့် တပ်မမှူး ဖြစ်၏။ သူအုပ်ချုပ်ရသည့် တပ်မ မှာ အမှတ်(၁၀) အိန္ဒိယတပ်မ ဖြစ်၏။ ထိုတပ်မနှင့် အတူ သူသည် အီရတ်၊ ဆီးရီးယားနှင့် ကတ်စပီယံ ပင်လယ်ကမ်းခြေအထိ တိုက်ပွဲဝင်ကာ အောင်မြင်မှုများ ရရှိနေချိန်ဖြစ်လေသည် ။ ထိုစဉ်က ဝေဗယ်လ်သည် မြောက်အာဖရိက တပ်တော်စုမှူးကြီး ဖြစ်၏။ ယခုအခါ တာဝန်ကို အော်ချင်လက်သို့ လွှဲပြောင်းကာ အာရှအနောက်ဘက်ခြမ်း ဒေသများကို တာဝန်ယူနေရချိန် ဖြစ်၏။

ဝေဗယ်လ်က စလင်း၏ ကြီးမားကြံ့ခိုင်သော ကိုယ်လုံး၊ မေးရိုးကားကားမျက်နှာတွင် စူးရှ တောက်ပသောမျက်လုံးများ နှင့် တောဆောင်းဦးထုပ်အောက်မှ နေ၍ ယုံကြည်ချက်အပြည့်ရှိသော် လည်း ခက်ထန်မှုမရှိသော မျက်နှာနှင့် မိမိငယ်သားများကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ခေါင်းဆောင်

မူ ပေးနိုင်သည့် အံ့မခန်းစွမ်းရည်ကို သိရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်လေသည်။ ။

ထို့ကြောင့်

“မြန်မာပြည်ခွာစစ်ကို ဦးစီးဖို့ စလင်းကို ပေးပါရန်”

ဟု ချာချီထံ တောင်းဆို လိုက်လေသည်။ ။

“ခွင့်ပြုပါသည် ”

ဟု လည်း ချာချီမှ ပြန်ကြားလိုက်၏။

မတ်လ ၉ ရက်နေ့တွင် ပင် အီရတ်ရှိ စလင်းအား အိန္ဒိယသို့ ခေါ်ယူ လိုက်ပြီး မြန်မာနိုင်ငံ စစ်တွေမြို့သို့ စေလွှတ်ကာ ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအလက်ဇန္ဒားနှင့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးစေ၏။ ဆောင်ရွက်ရမည့် တာဝန်များကိုပါ ပြောကြားလေတော့သည်။ ။

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က တာဝန်လွှဲရမယ်”

“ခင်ဗျားတာဝန်က အခုဖွဲ့စည်းလိုက်တဲ့ မြန်မာ့တပ်မကြီး(၁)ရဲ့ တပ် တွေကို စနစ်တကျ စုဖွဲ့ပြီး ခွာစစ်ကို အိန္ဒိယရောက်တဲ့ အထိ ဆင်လာဖို့ ပဲ”

“ဘယ်တပ်တွေပါမှာ လဲ ခင်ဗျ”

“ပြောမယ်၊ အမှတ်(၁)မြန်မာ့တပ်မ၊ အမှတ်(၁၇)အိန္ဒိယတပ်မနဲ့ အမှတ်(၇)သံချပ်ကာ ယန္တရားတပ်မဟာတို့ ပါတယ်”

“တပ်မှူးတွေက ဗရစကော့ရယ်၊ ကိုဝင်ရယ်၊ အင်းစတင်းရယ်တို့ ပါ ပဲ”

ထိုသုံးဦးစလုံးမှာ စလင်းနှင့် အာဖရိကစစ်မျက်နှာတွင် ကာလအတန်ကြာ ကြုံဖူးဆုံဖူး သူများ တစ်တပ်ထဲနေခဲ့ဖူးသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။ ။

စလင်းဝမ်းသာသွား၏။

မတ်လ ၁၂ရက်နေ့တွင် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးအလက်ဇန္ဒားနှင့် တွေ့ဆုံရန် မကွေးမှ လေယာဉ်ဖြင့် ထွက်ခွာ၍ ပြည်သို့လာခဲ့၏။ အလက်ဇန္ဒားက ပြည်တွင် ကြိုရောက်နေသည် ။

စလင်းသည် တပ်မှူးသုံးဦးကိုပါတွေ့ဆုံရပြီး အလက်ဇန္ဒားထံမှ တာဝန်လွှဲပြောင်းခြင်းကို လက်ခံလိုက်တော့၏။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး ဗိုလ်ချုပ်ကြီး၊ ဒီတပ်မှူးသုံးယောက်လုံးက ကျွန်တော့်ရဲ့ သိဟောင်း ကျွမ်းဟောင်း မိတ်ဆွေတွေပါ” စလင်းကပြောသောအခါ

အလက်ဇန္ဒားကျေနပ်သွား၏။

ကျေနပ်သွားရုံသာမက တာဝန်လွှဲပြီးလျှင်ပြီးခြင်းပင် ပြည်မှ အိန္ဒိယသို့ လေယာဉ်ဖြင့် တစ်ခါတည်း ထွက်ခွာသွားလေတော့သည် ။ သူ့အတွက်တော့ တာဝန်လွှဲပြီးသည် မို့ လွတ်ပြီ ကျွတ်ပြီ ဖြစ်သွားပေပြီ။

စလင်းကတော့ ခွာစစ်ဆိုသော ဗြဟ္မာဦးခေါင်းကြီး ရင်ခွင်ပိုက်လိုက်ရတော့၏။

*